

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes man a,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudara šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišcežerni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njeđžela po šwj. Trojizny.

Šap. štutki 4, 8—22.

Šwjedžěń Marje domapytanja padnje na džěńšnišchu njeđželu a dopomina naš na Marijny wopyt pola Šilže a na to šłowo, š kotrymž Šilža tu požohnowanu mješ tymi žóuškimi powita: „Š wotkal mi to, šo macž mojego šnješa ke mni pschidžě?“ — Šiščeže krašnišcheho wopyta šměmy my šo šhwalicž. My nješhodžimy wjazy w rańšich šměrkach noweho cžaša, ale w poknym šwětle šěšhadžaneho Božeho šłóncžka, š nam je to ššhadženje š wyškosčěže šame pohladalo, my prajimy nětko: Š wotkal nam to, šo je wón šam š nam pschischoł, tón drohi Boži a Marijny šyn, š nam do cžěła a š nam w duchu, wón — š nam, štworicžel š šwojemu štworjenju, kuješ š šwojim wotrocžkam, šwjaty ke šhudym hřešnikam? Haj, š wotkal nam to? A my dyrbinj prajicž: To je ta wulka, wěcžna hnada, kiž š wumyšlenju nihdy nješ. Pschetož hdy by wón nješpschischoł, ššto chžyli my šapocžecž? Wšchak „njeje w žanym druhim ta šbóžnosč, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date tym cžłowjekam, w kotrymž my mohli šbóžni byč.“ To je, šštož našche džěńšnišche Bože šłowo naš wucži.

W žanym druhim njeje ta šbóžnosč.

1. Bóh je to wobšwědcžik;
2. šwět to rad nješšlyšchi;
3. wucžobnizy wo tym njemóža mjelcžecž.

1. Pětr a Jan štejitaj psched wyškočej radu, šo byšchtaj šo šamolwiloj teje dobroty dla, na tym šhromym prošcherju cžinjenej. Runje běšche wyškočaja rada jeju šo prašchala: „Š kajeje mozy abo w kotrym mjenje štaj wój to cžiniłoj?“ Duž wotmolwi Pětr: „W mjenje Šejom Šhryšta, kotrehož wy šče ššchizowali, kotrehož je Bóh wot morwých šbudžil, šteji tón psched wami štrowy. Tón je tón kamjeń, wot waš cžěšłow šacžišnjeny, kotryž je różkny kamjeń šcžinjeny. A njeje w žanym druhim ta šbóžnosč, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date tym cžłowjekam, w kotrymž my mohli šbóžni byč.“ Bóh šam je to wobšwědcžik. Wón je teho, kotrehož běchu israelszy wyschšchi šacžišli a ššchizowali, š rowa šbudžil a na nim jako na różkny kamjenju šwoju zyrkej šaložil. A wot teho cžaša je Bóh pschězo š nowa šašo do šwěta šawołał: Wón šam je tón prawy różkny kamjeń a bješ njeho a š wonka njeho njeje žana šbóžnosč. Šak běšche w cžašu reformazije? Cžěšłoj, duchowna wyschnosč, bamžoj a bištopoj, běchu tón różkny kamjeń do kuta cžišnyli a njechachu na žane wašchne pschidacž, šo by šo šašo na nim twariło. Š wohenjom a mjecžom a wuhonjenjom š kraja pytachu šadžěwacž, šo by šo Šhryštus šašo přědował jako jenicžki šřednik mješ Bohom a cžłowjekami. Wle podarmo! Wěrnosč dobu, Bóh šawoła šašo do šwojeho ššchěšcžijanstwa: Wono njeje w žanym druhim ta šbóžnosč. A šak běšche psched poldra šta a hiščeže psched što lětami, jako běšche duch bohapřěještwa š Franzoskeje šo tež š nam docžiščězał a šak mjenowane šwětlerštwo daloko a ššěroko kuješšche a wšchitkich

szpitiwasche a wuśmėchomasche, kiż hiścėze do Ahrystuśa jako ſwojeho Sboźnika i wutrobu wėrjachu? Njeje Bóh tehdy temu narodej, kiż ſo ſwojeho Sboźnika hanibomasche, w dołhich wójnſkich nuśach a domapytanjach ſaſo do wutroby piſał: Wono njeje w žanym druhim ta ſboźnoścė? A ſaſo je wotpad wulki w naśchich dnjach; ale we wſchėm hubjenſtwje, cėłnym a duchownym, kiż i tajkeho wotpada wuſhadźa a nėtk wſchudźom pſchėzo ſjawniſcho na woczi ſtupa w ludowym žiwjenju, ſlyſchimy Boži hłóſ, jeho warnowanje a ſwėdczenje: žane ſakonje, žane wužitne wunamańanja a naprawjenja w ſwonkownych wėzach njemóža pomhać bjes Ahrystuśa; wono njeje w žanym druhim ta ſboźnoścė.

A ſchtož wot žykeho luda płaczi, to płaczi wot kóždeho woſebje: teź ſa tebe njeje w žanym druhim ta ſboźnoścė. Słowo móžnych a mjeno wyſokich na ſemi ſamóže wjele a móže wſchelle ſamkujene durje wotewrić, ale durje njebieſkeho paradisa njemóže czi žaneho cėłowjeka móž, mjeno a bohatſtwo wotewrić. Teź niź twoja ſamſna duſchnoścė a prawdoścė; nihto njemóže ſam ſwój Sboźnik być. Ale hdźež roſtaty žlonit na ſwoju wutrobu duri: „Božo, budź mi hrėſchniej hnadny — Ahrystuśa dla!“ Hdźež wėrjazy ſchachać ſo na teho ſchizowaneho wobroczi: „Anježe, ſpomni na mnje, hdź do ſwojeho kraleſtwa pſchidźeſch“, tam ſo pſched tajkej duſchu wrota žiwjenja ſchėroko wotewrja. Tawſynty a ſaſo tawſynty ſu na tuto mjeno ſwoju nadźiju ſtajili a ſu w nim mėr a pofoj ſa ſwoju duſchu namakali a ſboźnje wotſal cėahnyli. O pój teź ty, mój bratsje, moja ſotra, twać ſwoju ſboźnoścė na tuton wuſwoleny róžkny ſamjeń: wono njeje w žanym druhim ta ſboźnoścė. Bóh je to wobſwėdcził!

2. Ale haj wſchacć, ſwėt to rad njeſlyſchi. Tamni židowſzy wyſchſchi móž wėrnoścė derje cėujachu, ale nochzychu ſo jej podcziſnyć. Woni pohladachu na Pėtra a Jana khrobłoścė a wjedźichu, ſo ſtaj njewuczenaj cėłowjekaj; duź ſo dźiwachu; pſchetož woni jeju derje ſnajachu, ſo ſtaj pſchi Jeſuſu byłaj. Teho cėłowjeka pať teź widźachu pſchi nimaj ſtejo, kotryž bėſche wuſtrowjeny, a njemėjachu ničo pſchecziwo rėczecź. „Schto chzemy“, tať praja napoſledk mjes ſobu, „ſchto chzemy tymaj cėłowjekomaj cėinicź? Jeju dźiw je wſchitkim wobydlerjam w Jeruſalemje ſnajomny a my to njemóžemy ſapřecź.“ Přecź njemóža, ale wėricź teź njechadźa; ſo jako khudzi hrėſchnizy pſched Jeſuſom ſhibowacź a jeniczy w nim žiwjenje a ſboźnoścė pytać, to je pſchecziwo jich hordoczi. A tať ſamknu ſwoju wutrobu lėpſchemu pſchewėdczenju. Ale ſo by ſo Jeſuſowe mjeno ſ ludoweho pomjatka wutupiło, duź jimať ſurowje ſakaſuja, ſo byſchtaj niſkomu wjazny wo tutym mjenje njepřajiloj.

Tať je pſchėzo hiſcėze. Njewėrjazy, hordy ſwėt wo tutym mjenje rad njeſlyſchi. Woni drje njemóža přecź, ſo Jeſuſowe mjeno, Jeſuſowe ſłowo a ewangelijon nowych cėłowjekow cėini, ſwėrných, poſluſchných, ponižnych, ſcėerpliwých, mėrných, ſboźnych cėłowjekow; ale runje tole nowe, pſchė Jeſuſoweho Ducha we wutrobach płodźene žiwjenje, hdźežkuli na ſjawne ſtupa — a wone wſchacć hinať njemóže, hacź na ſjawne ſtupacź — je ſwėtnym ludom cėerń we woczomaj a ſtajny poroť, dokełž pſchecziwo jich ſkutkam ſwėdczi. Žena dźowka bu wėrjaza a wobroczi ſo k Jeſuſej; jejna macź wuſna: Haj, wėrno je: hewať bėſche ty njepoſluſchna, ſamomudra, ſpjecziwa, nėtko ſy poſluſchna, pſchiſtojna a połna luboſcė pſchecziwo mi; ale to ja njemóžu cėerpicź, ſo by ty mi wo Jeſuſu rėczala a ſ ludźimi

wobkhad mėla, kiż do njeho wėrja. — A temu pſchidźe hordocź cėłowſkeje wutroby, kiż njemóže ſnjecź, ſo žadny drugi pucź do njebieſ njewjedze, hacź ton pſchė Jeſuſa nam wotewrjeny. Nė, ſwėt to rad njeſlyſchi, ſo njeje w žanym druhim ta ſboźnoścė, a by-li wón móž mėl w rukomaj, dha by najradſcho Jeſuſowe mjeno wutupił a pſchecźeħať jeho poſnajerjom. A my wėmy, tajke cėaſny junu ſaſo pſchidnu a njeſu ſnadź wjazny daloko. Ale durbjeli my nėtko mjelcėecź a ſwoju wėru pſched ſwėtom ſapřewacź? To Bóh njedaj!

3. Wucźobnizy wo tym mjelcėecź njemóža. „Sudźcė wy ſami, hacź je pſched Bohom prawje, ſo bychmoj mój waſ bóle poſluſchaloj, dyžli Boha? Mój wſchacć ſo teho njemóžemoj woſtajicź, ſo bychmoj njerėczaloj, ſchtož ſmój widźaloj a ſlyſchaloj.“ S tym powołataj ſo Pėtr a Jan na ſwėdomnje ſwojich ſudnikow a pokaſataj jim: Jowle je mjeſa; w tym wam njemóžemoj wjazny k woli być. Hdź Bóh we ſwojim ſłowje pſchitaže: cziń to! dha žana cėłowſka móž njemóže ſakaſacź: to njeſmėſch cėinicź. Schtož je nam wuczinjena ſwjata wėrnoścė, tať mohli my to ſ bojoſcėu ſamjelcėecź? My wėrimy, tehodla my rėczimy; my ſo teho njemóžemy woſtajicź.

Hacź-teź-to by tajka rėcz ſo teź dženſa hiſch cėe huſto pola naſ ſlyſchala? Hacź bychu wſchitzy ſchecziwienie, hdý by ſo jim ſakaſalo, ſwjate piſmo cėitacź a ſwoje ſchecziwjanske ſhromadźiſny wopytowacź a po ſwojej wėrje žiwi być, hacź teź bychu woni tu ſamſnu ſwjatu khrobłoścė mėli a pſched ſwėtom wuſnali: „My ſo teho njemóžemy woſtajicź, ſo njebychmy poſluſchali na to, ſchtož ma ton Anjes nam praicź, ſo njebychmy rėczeli wo tym, ſchtož ſmy wot njeho ſlyſcheli?“ Džakujmy ſo Bohu, ſo nam to ſakaſane njeje; ale njedyrbjeli my tehodla teź cėim ſwėrnſcho a wjeſelſcho ſwėdczicź wo naśchim Anjeſu Jeſuſu? Niź ſe ſłowami jeno, ale ſe ſwojim žylym žiwjenjom a khodzenjom, ſo bychu ſo teź druſny pſchė naſ k Jeſuſej dowjeſcė dali a ſ nami wjeſele wuſnali: „Wono njeje w žanym druhim ta ſboźnoścė!“

Ach wotzucź, ducho ſwėdkow přėnich,
Kiž ſteja na muri a wachuja;
Sbudź ſaſparnych, ſbudź wſchitkich lėnich,
So wodnjo, w nozy nihdy njemjelcėa,
A bjes ſtracha na njepſchecźela du
A ſlyly ludow k tebi pſchiwjedu.

Samjeń.

K. w P.

Sboźnoścė w Jeſuſu.

ſap. ſt. 4, 12.

We žanym druhim ſboźnoścė nej,
Teź žane druge mjeno
Njej w ſwėcėe date cėłowjetej,
Naſ ſboźni Jeſuſ jeno;
Haj wón, naſch Sboźnik jeniczi,
Ze pucź a wodźer k ſboźnoścėi,
Hdźež mėra palmy wėja.

Naſch dołh dźe Jeſuſ ſapłaczi
A wukupi naſ ſ hele,
Hdź na ſchizju ſmjercź pſcheczeťpi
A pſchėtra martry wjele;
Wón wumó naſ ſe ſwojej křwju
A woblecze naſ ſ prawdoſcėu,
S tym wujedna naſ ſ Bohom.

Wón Jěsuš jeno njerěka,
Wón je, šhtož mjeno praji;
Wšach pomož, trošcht wón sa naš ma,
Hdyž hrěcha móž naš daji.
Haj, skutk je s mjenom pschesjene:
Wón pyta, šhtož je šhubjene,
A dusche sbóžne čini.

Njech mjeno Jěsuš w duschi mi
Duch Boži pschekrahnjuje;
Eswět to, šhtož wono snamjeni,
Džě ženje njesaczuje.
Kač mohł tež rosom sapschijecž,
Šhtož bóžski blyšecž ma roškwětlecž?
Mě, sa kwět je to tajnosčž.

Ach, njech šo mjeno Jěsuša
Kaž kónzo we mni jašni,
Tak šo móž jeho wusnama
Mi we duschi šo krašni;
Dha hašnu hrěcha tyschnosče
A Boži měr mi w duschi kče,
Haj, dha šym junu sbóžny!

K. A. Fiedler.

Pšchiroda dopomina na šmjercž.

Njewošlabjena šdawa šo wošrjedž lěta hišcže žiwjeństa móž pšchirodny byčž, njesaracženy čerštny sróšt rostlinow; w rošwólnej počnosčzi šo hišcže nalětne žohnowanje psches kraj wuliwa. Wš-šofo šlónzo na njebo postupuje; jeho našymške spadowanje, kaž tež šahonow našymške wotemrěwanje hišcže w dalokej dalinie psched šobu widžimy. Ale bjes teho šo bychmy na to myšlili, je tež w tymle čašbu šmjercž wokoło naš džělawa. Wóšny po nalěta přenim wožiwjenju je wona te šažne kwětli, kotrež pod mjehkim šněhom se semje wurošcžowachu, hižom šašo šahubila. Zylm šplaham po nimi se šwojimi horjazymi barbami, šwojim korjenitym kčenjom da wona šašo wušknycž. Wny stupamy k jich šmjertnemu kóžu, hdyž je nětkole pytamy — ale my jich měštno wjazny nje-namafamy.

Tak šcžele Boža ruka wšchudže šmjercž mješ žiwjenje, pač čžišče a njeptynjomnje kaž w nalěcžu a lěcžu, pač s počnej šahubu kaž sa našymški a šymški čaš. Wón naš wucži, šo dyrbimy wumrjecž; wón čže naš na tule myšl šwucžicž wošrjedž mlodošcže a mozy. Niz jeno tam, hdžezž šo čłowške rowy posběhujaja a morwých kofcže wokoło leža; niz jeno hdyž šyma žiwjenja šwoje šymne šmjerske tuhi do našchich štatow wuliwa, abo šhore čželo bliški rošwjas šacžuwa: dyrbimy na šmjercž špominacž. Pšchiroda naš wšchědnje na to dopomina. Hišcže we šwojim kwěcžu stejaza a s počnej žiwjeńskej mozu džělawa nam wona wobras šachodnosčže napschecžimo džerži; wospjetuje wona sa naš přédowanje šwjateho pišma: Wšchitko čželo je jako trawa, kotraž rano kče a škoru šwjadnje a wušknje.

Čžehodla my tak njerad na to myšlimy — mamy to tak k wěre njepodobne, šo mohli wumrjecž, přjedny hacž našcha našyma pšchidžje? Dołho přjedny, hacž šu našchi štaršchi a pschecželjo wumrjeli, přjedny hacž šu šo našche nadžije sa tutu semju dopjelniče? Husto s wošrjedž šeleneho lišcža šwjadke kópjeno k semi padnje. Šchtó móže Božej mozy wobaracž, šo naš wona se kčžejazeho kruha wotwoła; šo wona našylnje dny našcheho čžafneho putnikarštwja pšchikróšcža? Šróšbne sa kšhesčžijana wumrjecže njeje; w Božim kralestwje je šmjercž dohycže. Ale myšlicž dyrbimy na šwoje

wumrjecže, tež hdyž šo nam wono hišcže jara šdalene byčž šda. Šotom pschewobrocžitej šo našcha hordoba a rošwólnošcž do poněžnosčže psched Bohom; my bywamy luboščžiwija a čžičeje myšle napschecžimo šwojim bratram; my mamy kčžžbu na šwoju wutrobu; my šo do špěcha damy, šo bychmy něšcto dobre wumjedli, přjedny hacž kónž pšchidžje.

F.

Špač a šmjercž.

Šara husto šo špač a šmjercž dwójnikaj mjenujetaj. Dwójnikaj pač štaj s wjetšcha tač wulkeje podobnosčže, šo móžesh jeju na přeni pohlad lohko došcž se šobu pscheměnicž. Tež špač runa šo šmjercži w mnohim nastupanju. Wobaj štaj nješcheměnitwy pšchirodny šakón. Špač pšchitkhažja po wotpjatocžzi mozow psches špróžniwe džělo, škónčžiwšchi džěš a jeho škutkowanje; — šmjercž jima čžlowjeka po došpołnym pschetrebanju mozow a doškónčžuje žiwjenje s jeho nadawkom.

Do woprawdžiteho španja počasuje šo šasparnošcž; škutkowanje šmyšlow sa šwonkownošcž šo pomaku pošhubija a pschekhažja škónčžuje do počnej bješwědomitošcže. — Tak je tež, hdyž šo šmjercž bliži. Džělbracže sa naležnosčže wšchědneho žiwjenja wotějera, počhilnošcž sa rošpróščenja a šwětna šwjěšelenja šo pominuje.

Špjazy leži bješhibicže wupšchestrjeny se šandželenymaj wocžomaj; wšchitke šmyšly šu kaž šputane a nječžinja žaneje šlužby. — Tež morwý tu šprostnjeny leži. Wocži a wušchi ničžo njewidžitej a nješlyšchitej wo pšchitomnošcži druhich. Šmyšly na pschego šwjecža. Šana pruha šwětla, žadny šynk, žana wón, ničžo, ničžo šo wotemrjeteho čžěla wjazny njeđótka.

Špač počicža wotpočžink wot špróžneho džěla a mnohich wobčžěžnosčžow minjeneho dnja, a je-li wón čžichi a štowny, wotpočžuje tež duch, kotrehož puta, jeho na čželo wjasaze, šo rošwjasane byčž šdawaju; — šmjercž wobradža wotpočžink wot próžny a štarosčžow žiwjenja; ani šrudoba a wješele, ani štarosčž a tyschnosčže, šhorosčže a bolosčže šo morweho wjazny njejimaju a jeho wotpočžink nješaza.

Šod žedženjom wocžakuje šo čžaf španja po šwěrnje dopjelnjenej pšchikšluschnosčzi, a je wono potom škódkje a měrne, mješ tym šo je nješměrne, čžini-li šwědomnje poroki. — Tak ma šo tež se šmjercžu pobožneho a bješbóžneho. Ššchetož šwjate pišmo praji: „Čži, kofšiz bješ poroka prawje šhodžili šu, pšchidnu k měrej a wotpočžujaja we šwojich komorkach“ (Šef. 57, 2); „ale čži bješbóžni, praji tón šnjes, nimaju žaneho měra“ (Šef. 48, 22).

Wóšni duscha w španju dale škutkuje — Wny šo teho tež wot šmjercže nadžijamy.

Šeno nětkotre hodžiny špač nóžneho drěmarja we šwojimaj rukomaj džerži; na ranje šlěduje jemu wotucženje k nowemu dnju. — Tež nóz šmjercže njeje žana wěčžna; pschetož my wocžakujemy po šmjercži wotucženje k nowemu žiwjenju. Šemja wšchak to wróčžo doštawa, šhtož je šachodne, a šhumšchtny twar čžěla do počha a popjeka rošpadnje; ale dušej, kotrež je s Woha, je našch Šbóžnik měšto pšchihotowal, hdžezž žana šmjercž wjazny njeje.

Špač dawa nowe mozy sa džělo šcžehowazeho dnja. — Tež po šmjercži wocžakujemy horjestacže s nowymi duchownymi mozami k nowemu rjenišchemu žiwjenju.

Špač a šmjercž wšchěch runataj. W španju je wucženy runje tak daloko wróčžo, kaž njewucženy; šhudny špi na šwojim šlómniku runje tak derje, haj husto hišcže lěpje, dnyli bohatty na šwojim mošchlowym lěhwje. — W šmjercži nješchituje žana wšchokosčž psched čžerwjemi, kotrež čželo w rowje pschetocžuja.

Bo dokonjanym sparju so rano sažo s tymi postrowjanym, kotrychž našča wutroba lubuje. — Teho nadžijamy so tež po šmjerczi, hdyž nam psches Božu hnadu ranje noweho žiwjenja sešhadža!

F.

Czěpjenja wjedu k Bohu.

(Potracžowanje.)

„Čehodla spochi tutu srudžbu, luba maczi? Wščať seže tudy pola šwojich. Mijaju waš wšchitzy lubo? Njeje mój muž dobry napschecziwo wam? Šchto čžeri waš prijecž? Čžehodla čžecze k ludžom, wo kotrychž njewěscze, hacž směja waš lubo? Macze nusu pola naš? Njeje nam Bóh semste kubla bohacze wobradžil?“

„„Ta wulka luboscž a dobrocziwoscž, kotraž mje tudy wšchudže wobdawa, mje srudži. Wšče dostate dobroty šu žehliwe wuhle, kotrež na mojej njedostojnej hłowje nješmilnje šmudža a pala. Ša, kotraž šym tebi, luba Mařka, junu tať wjele šchidny čžinika, nješšym hódna kusčicžka khlěba, kotryž dostawam. Njebnych-li Šaňžku měta, bych šo dawno na pucž podała.““

„Šchtož je šaňžene, je dawno šabnye; wščať bě to Bože mudre wodženje, so wšchitko pschidže, kaž je pschidžlo. Š šwojemu šbožu dyrbjach Dubowčzin wopuschecžicž. Bjes tamneho srudneho poroľa — Bóh je mój šwěđt, šo šym bjes winy — njebudžich do Morawza a k tutej domowisnje a k prawej šbožownosczi pschidžla. Miłoscžiwny Bóh štaji mje šam na tuto město mi a wam k šbožu. Albo njeměnicze, šo bě to Boža wola, hdyž wón waš tehdy s Šaňžku prawy pucž šhubicž a w prawym čžahu wot mojeho Šana a našcheho šwěrneho pša namaćacž da? Tež to njebě šlepa pschidžnosć, šo wón wot wotšynjeného pucža šo šabludži a runje k tej stronje lěša pschidžne, hdyž wny a Šaňžka ležěšchtej. Šalle džiwno čžiniki pša pokajachu a wjedžechu jeho na prawe městno. Bjes pša budžishe wón dale šchol a sežežka by waš šchto druhi namaćal, tať dołho hacž běšche hišchcže pomoz móžna.“

„„Šaj, šaj, Boža wola je mje wjedla, šo dyrbjach tudy nješajšlužene dobroty dostacž, dobroty wodawazeje luboscže; ale njeby ty šwoju ruku wote mnje wotčahnyla a mje tamala, by-li žyłu wulkosč mojeje tehdomnišchjeje žadławoscže a ščescže šhonila? Šola ty dyrbišch wšchitko wjedžicž, ja dyrbju wěstoscž měčž — tutón štajnje toczazy čžeriw we wutrobje mje šaniczi. Ša běch ta, kotraž šym w Dubowčzinu mojemu njebočžicžkemu mužej pjenješy kradnyla a šo bych winu wot šo wotwobrocžila a na tebe pschidžěšla, šym tamnu nješbožownu papjeru do twojich wězow ššowala. Bóh je mje twjerdže ša to domapštal a khostať; — ty wěšch něť wšchitko a njebudžěšch a njemóžěšch mi wodacž.““ —

„Al tola, njeje mój Šbóžnik hišchcže wjazny wodať? Al tať mohla ja hewať s čžescžu šchescžijanka rećacž? Wny wostanjecže pola naš. Šaňženosč je Bóh šam k lěpschemu wobrocžil, wón šam je mi waš pschidžěšla, a pola mje dyrbicže wostacž. Šan je do Břěšowza pišať a wašch šwať je s tym špokojom, šo pola naš wostanjecže. Ščžera wječzor je tež list s Ščžowza wot rycharja pschidžol, s kotrehož je widžecž, šo je pschi wšchitim waš potřecženym nješbožu waš Boža miła ruka psched wjetšchim nješbožom šakitowala a šo pod jeho mudrym wodženjom šteješcže. Šasche pošlednje w Ščžowzu šawostajene wobšedžěštwiwo, wašche pošleschcžo, je šo patoržizu w nozy šobu špaliko; pschetož tehdy šu šo tam šti kžěje wotpaliko. Šdyž Šan domoj pschidžne, njech wam tutón list k čžitanju da.“

Wona powjedajche jej něť wobšchěrnisho, šchto w lišcže šteješche, a čžitarjo dyrbja to šamo tež šhonicž.

Patoržizu bě w domje Wjelkoweje woheň wudyril. Na fajke

wašchnje? Njebě snate. Ššchi tutym wohenju bě šo Wjelkowa šobu špalila. Najššeršcho bě wona we šwojej pschidžěje tulojte žalby warila, kotoť je drje šo šahorik, draštu je plomjo šapopadnylo, a tať je wona šonz wšala a woheň najššeršcho je tať nastal. Šamařana bu potom jara wopalena a s džěla špalena na šemi ležo. Šbóđla njeje šteješche ššoporowy kotoť na želešnym ššinohacžu.

Šodobne šrudne poděšđjenje budžishe „čžornu Šanu“ třecžicž mohlo. Šako wotuczi, palešche šo jeje pschidžwart wot wšchitkich šobow, a móžno njebě, šo budžishe šo jeje wobnyđenje plomjenju wudobnyčž mohlo. Al tola štaji wona dowěrenje na šwoju wšchidnosč, psches kotruž čžyšche woheň šažohnowacž; teho dla wostaji wšchitke šwoje šmachy w domje. Šo by šo woheň wot njeje wobrocžil, napřka na wšchitke durje wo kžěži s krydu šti šchizje a špodny nich šti šłowa: „Šifia, Šofia, Šathasius“.

Šotom k šušodej ššocžiwšchi teho runja čžinjěšche. Šo jeje ššupym wotnyšljenju dyrbješche to pomhacž, a jeje wobnyđenje kaž šušodowe dyrbješche woheň pschepuschecžicž. Šschidwart bě wot wohenja šapschijaty, prijedy hacž bě wona k žohnowanju pschidž mohla, teho dla bě ššubjenty. Šola jeje wobnyđenje — šteješche w najššapnišchim plomjenju, hdyž šo wot šušoda wróczi. Šněť ššoczi nuts, šo by plomjenju wutorhnyla, šchtož prijedy ša nusne džeržaka njebě. Šněťajki njewušchny čžapor wohnju wutorhny, wšcho druhe šo šobu špali. Ššchi pošlednim šastupje do palazeje kžěže jej šapalena deřta na hłowu padže, ju porašy a kžětro ššaschnje šrani. Njebudžishe-li ju rychar plomjenjam wutorhnyť, budžishe šrudny šonz měta. Tež pola šušodoweje kžěže njebě šažohnomanje wohnja pomhala, pschetož wona šo žyly wotpali. W tych tjoch wotpalenych kžěžach šo s wjetšcha wšchitko šobu špali, dokelž bě jenož malo čžłowjekow na pomoz pschidžlo. Ščžowčzenjo mějachu we šwojich domach čžinicž, dokelž šo šapalena bojachu, a kotsiž móžachu woteńcž, běchu pschěšłabi pschecziwo ššynemu plomjenju.

Šdyž bě hajnikowa šwoje powjedanje ššoncžika, džěšche Šahrodnikowa ruzy ššynnyšchi a k njebju pohladujo:

„Bože pucže šu džiwne! Šako bě Wjelkowa tehdy moju Šaňžku nabila, mje tuta žadławoscž nawabi, šo šo hnydom na pucž do Břěšowza podach. Njebudžishe šo to štaťo — čžyč šo šakle w přěnich dnjach noweho lěta na pucž podacž — wšachmoj wobej šonz. Wjelkowa bě šwěđt w Božej ruzy; wěscže budžishe hewať mje a Šaňžku plomjo póžřelo. Ty njebudžěšch mje wjazny šrudnu a woczi ššysujo widžecž. Šněť wostanu rada pschi tebi; pschetož ja šym pschěšwědcžena, njebjěški Šbóť šam je mje k tebi wjedť a mje do twojeho domu ššajil. Šebje a twój dom čžyť wón žohnowacž. Wny seže njedostojnu žonu horje wšali, ja čžzu šo přozo- wacž, šo bych hódny šaw twojeho doma byla.“

Ruku w ruzy džěšchtej hromadže do dumu a džěšczi jimaj wješkelej napschecziwo pschidžěšchtej.

(Pschidžodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šakša krajna šynoda šo w septembrje w Dražđžanach šěndže. Šo čžim směje wuradžecž, hišchcže snate njeje. Šaj- wažnišche wuradženje pať směje šo najššerje wo nabožinje w šchuli.

— Dražđžanski hłowne Šustav-Šdolšste towařštwiwo směje šwój lětušchi šwjedžěň wot 3. hacž do 5. julija w Šamjeňžu. Šłowna ššromadžišna směje šo wutoru dopođnja w 9 hodž. Džěčžaze šwjedžěňšte šemšchenje šo šrijedu dopođnja w 8 hodž. psches knjesa šararja Mařa s Šiššny wotměje, šwjedžěňšta Boža šlužba pať šon šamny džěň dopođnja w 10 hodž., w kotrejž budže knjes šarar Truol s Šorneje Wiewy přědomacž.